

I forbindelse med 1.mai arbeidernes internasjonale dag!

Vi må konsentrere våre krefter i kampen for dannelsen av arbeidernes klasse og folkelige organisasjoner!

1.mai, arbeidernes internasjonale og klasse solidarisk dagen nærmer seg i en situasjon hvor iranske kapitalist klassen og dets regimet fortsetter sine allsidige angrep mot arbeiderklassens arbeidsforhold og deres liv.

Fortsettelsen av privatiseringsprosesser og arbeidsløshet har tatt fra arbeiderne all slags yrkets trygghet. Opphevelse av offisielle arbeidskontrakter og utvidelsen av vikariat skyver frem 90% av aktive arbeidskrefter i Iran til vikariater i de neste 10 årene. Nedsettelsen av arbeidernes virkelige lønn og redusering av deres kjøpekraft, har ført millioner av arbeidernes familier til under fattigdomsgrensen. En fattigdomsgrense hvor ikke tillater arbeiderne til å skaffe seg tilstrekkelig kalori for å gjenbygge sine krefter. Å ekskludere arbeiderne i både veveri bedriftene og de andre bedrifter som har mindre enn 10 ansatte av arbeidslovens omfang, og at arbeiderens fraskrivelse av sine rettigheter, intensiverte arbeidsutrygghet enda mer. Dette forhold påtvinger millioner av arbeiderne til ett slave arbeidsforhold. Arbeidslovens forandringer i de siste årene har gitt kapitalistene og industrieierne atter friere hender til å ekskludere arbeiderne fra arbeidet sitt. Etter alle disse berøvingene om vi tillegger mangelen på minste sosiale tjenester, politiske kveling, militær inngripelase i arbeidsmiljøene og skutt på de arbeiderne som protesterer, kan det ikke beskrives om at en arbeider liksom ett menneske lever i under hvilket sårbart og vanskelig forhold og hvilke sosiale konsekvenser gjør seg gjeldende avledet av denne situasjonen. Hvor vanskelig har det de arbeidernes barna, og hvor dypt blir såret arbeidskvinner, og hvor tunge ansvarligheter bærer disse arbeidskvinnene på skuldrene sine.

Arbeiderklassenes tilstand i Iran gjenspeiler samfunnets virkelige ansikt. Alle disse elendighetene er på grunn av kapitalistenes umettelige egen nytte ,og konsekvenser av neoliberalismens økonomiske politikk som skapte et helvete for arbeiderne. Ingen av kapitalistenes fløyer i Iran , både de som regjerer og de andre som er i opposisjonen , har noen plan om forbedring av arbeidernes levevilkår enn å bevare dagens tilstand med all sin elendighet.

Kapitalismens angrep mot arbeidernes rettigheter er så omfattende som tvunget arbeiderklassen til å kjempe samtidig i alle fronter: kamp mot lønnsnedsettelse, kamp for opphevelse av midlertidige arbeidskontrakter(vikariat), bestrebelse for modifisering av arbeidsloven, osv. er noen av de frontene. Kamp i alle disse frontene er uten tvil vitale og livsnødvendige. Men arbeiderne må konsentrere sine hovedkraft i den fronten som kan garantere fremgangen i alle andre fronter. Vi må konsentrere våre hovedkrefter i kamp for dannelsen av arbeidernes klasse og sosiale organisasjoner.

I hensyn til den islamske republikkenes behov for adgang til WTO, og i denne sammenhengen aksepten av noen av WTOs regler fra det islamske regimets side , samt WTOs bestrebelse for å praktisere sine skriftlige avtaler, og totale ugyldigheten av islamske

Iran Kommunistparti

Web adresser: <http://www.cpiran.org>

<http://www.komalah.org>

råder og regimets arbeidshus, gjorde at saken om dannelsen av arbeidernes organisasjoner bli til et åpent politisk sak.

Objektive forhold som gir grobunn til dannelsen av arbeidernes sosiale organisasjoner baseres hovedsakelig på to premisser. Den ene er utvidelsen av arbeidernes faglige kamp i de siste årene og den andre gjelder om mange av arbeideraktivister som er blitt til kjente ansikter i arbeider bevegelsen.

Det som er nødvendig for arbeidernes aktivister og arbeidernes radikale forløpere, spesiell sosialistiske aktivister, er at de må harmonisere sine rekker for å kunne besvare raskt det vitale behovet og sette organisasjonsdannelsen på sitt arbeidsplan nå.

Klasse organisering er arbeidernes sitt eget oppgave, og det må ikke ventes på inngreipelse fra arbeidsdepartementet og regimets andre organer. De har ikke annet mål enn bedrageri og oppfølging av kapitalistene og regimets interesser. Det kan i praksis pålegges det islamske regimet arbeidernes organisasjoner ved at de fleste av arbeiderne være med i både organisasjonens dannelsesprosessen og i varetakelsen av den.

Det beste bæring av årets 1.mai er at arbeidsaktivistene og arbeider bevegelsens forløpere harmoniserer og regulerer sitt arbeid og samarbeider med hverandre for å danne arbeidernes sosiale organisasjoner.

Tsunami katastrofen er ingenting i forhold til det barbariet og de elendighetene som kapitalismen reproducerer hver stund mot milliarder av mennesker i hele verden.

Det er bare en organisert arbeiderklasse med sosialistisk og internasjonalistisk horisont som kan frigjøre menneskeheten av de uendelige elendigheter og katastrofer som kapitalismen forårsaker .

Arbeidernes internasjonale tog på 1.mai viser en slik håpefull horisont.

Lenge leve 1.mai !

Lenge leve frihet, likhet, arbeiderstat

Irans Kommunistparti

April 2005

Lenge leve 1.mai arbeidernes internasjonale solidaritetsdag